

Ifølge Konventionsudkastets Artikel 11 skal Adoption som Regel søges i den Stat, hvor Adoptanten er bosat; men saafremt Adoptanten ikke har været bosat der i de sidste to Aar, skulde han, hvis han ønsker det, i Stedet for kunne søge Adoption i den Stat, hvor han har Statsborgerret, hvis den, der skal adopteres, har Statsborgerret og Bopæl i denne Stat. Denne Valgret for Adoptanten fandtes betænkelig, idet det kunde befrygtes, at Adoption i de Tilfælde, hvor Kontrol er mest paakrævet, vilde blive søgt ikke i det Land, hvor Undersøgelsen af Adoptantens Forhold bedst kan foretages, men i det Land, hvor Kontrollen efter Adoptantens Opfattelse er mindst stræng. Bestemmelsen er derfor udgaet af Konventionen.

Endelig er der til Artikel 17, der indeholder Bestemmelse om, at Retsvirkningerne af Umyndigheden i formueretlig Henseende og Værgens Beføjelser bedømmes efter Loven i den Stat, hvor Værgemaalet udøves, tilføjet, at denne Bestemmelse ikke gælder Evnen til at indgaa Veksel- og Checkforpligtelser. Ifølge § 84 i Veksellov af 7. Maj 1880 bedømmes en Udlændings Evne til at indgaa Vekselforpligtelser efter hans eget Lands Lov; men selvom han efter denne er uberettiget dertil, bliver han dog ansvarlig for en Vekselforpligtelse, som han paatager sig her i Riget, forsaavidt han efter den her gældende Ret kan indgaa Vekselforpligtelser. Veksellovens Bestemmelse er ved § 14 i Lov af 23. April 1897 om Checks gjort anvendelig paa Checks. I de andre nordiske Stater er Forholdet med Hensyn til de nævnte Forpligtelser et lignende som her i Landet. Da de nordiske Staters Myndighedslovgivninger i alt væsentlig er ensartede, har Bestemmelserne i Veksellovens § 84 kun ringe praktisk Betydning i Forholdet mellem disse Stater; men da en Bestemmelse svarende til Veksellovens § 84 findes optaget i et Forslag til en Verdensveksellov, som er udarbejdet paa Foranledning af Nationernes Forbund, vil det med en saadan almindelig Veksellovs Gennemførelse for Øje ikke være praktisk, om de nordiske Stater indbyrdes indtager et Særstandpunkt, og det er derfor fundet rettest at undtage Veksel- og Checkforpligtelser fra Reglen i Artikel 17.

Til Konventionen er der føjet en Slutprotokol, indeholdende to Punkter. For det første paalægger Konventionen ikke nogen af de kontraherende Staters Myndigheder Pligt til at vie Personer, som ifølge ufravigelig Bestemmelse i den paa-

gældende Stats Lovgivning paa Grund af Slægtskab eller Svogerskab er udelukkede fra at indgaa Ægteskab. Dette Forbehold er fremkaldt af visse Forskelligheder i de nordiske Staters Lovgivninger med Hensyn til Adgangen til Ægteskab mellem nær beslægtede eller besvogrede Personer. Efter den finske Ægteskabslov er saaledes Ægteskab mellem Onkel og Niece eller Tante og Nevø absolut forbudt; i Island og Sverige er saadant Ægteskab kun tilladt efter indhentet Dispensation; i Danmark og Norge kan det frit indgaaes. Endvidere er i Finland, Island, Norge og Sverige Ægteskab absolut forbudt mellem Personer, af hvilke den ene har været gift med den andens Slægtning i op- eller nedstigende Linie, f. Eks. Stedfader og Steddatter eller Svigerfader og Svigerdatter, og et saadant Ægteskab betragtes som afgjort stridende mod den i de nævnte Stater herskende Retsopfattelse, medens der i Danmark kan erhverves Tilladelse til Indgaaelse af saadant Ægteskab, naar det tidligere Ægteskab er opløst ved Døden, naar der i dette Ægteskab ikke er Fællesbørn, og naar iøvrigt ganske særlige Grunde taler for at meddele Bevilling, jfr. Lov Nr. 276 af 30. Juni 1922 § 13, 1. Stk. Paa den anden Side er Ægteskab mellem Personer, som udenfor Ægteskab er besvogrede i den op- eller nedstigende Linie, frit tilladt i Finland, Island, Norge og Sverige, medens der i Danmark til saadant Ægteskabs Indgaaelse udkræves kgl. Resolution. Formaallet med den anførte Bestemmelse i Slutprotokollen er at sikre, at Statens Myndigheder ikke skal kunne medvirke ved en Ægteskabsstiftelse mellem Statsborgere i en af de andre kontraherende Stater, som ikke kunde foretages, hvis det drejede sig om et Ægteskab mellem Landets egne Borgere. Saaledes kan de finske, islandske, norske og svenske ægteskabsstiftende Myndigheder nægte at vie to danske Statsborgere, f. Eks. en Stedfader og en Steddatter, som har faaet dansk Bevilling til at indgaa Ægteskab med hinanden, og de finske Myndigheder kan nægte at vie en Onkel og en Niece eller en Tante og en Nevø, som er danske Statsborgere, uanset at saadant Ægteskab frit kan indgaaes her i Landet.

Efter finsk Lov bliver en Person, der er umyndig paa Grund af Alder, myndig, naar han indgaaer Ægteskab, og efter islandsk Lov opnaar en gift Kvinde under 21 Aar Myndighed i Tilfælde af Separation eller Opløsning af Ægteskabet. Denne Myndighed skal de paagældende bevare;